

et aeg ei olle tulnud? Kaebamised ning kurja sõnu mid kaawarwad iggapäw teie peale suremaks. Misio nõu olleks, sõbra kombel rätides: tulge miinoga ühes jallapealt kuüninga ette, enne kui armo: aeg otsa lõppeb; sest tõrkumine ning piklem aea wiwitamine ei aita teile middagi; teie wõlla: wat on kuhjaga täis! Paljo, wägga paljo kaebamisi teie ülle on kuüninga kõrwa ette tõstetud; tänna kutsutakse teid kolmatkorda; kui teie selle kutsmise peale ei tulle, siis mõistetakse teid seadust möda, ilma järrelluulmata, surma. — Kuüningas saab kõige sõawäega seie tulles, teie kindlat mõisa ümberpiirama, et leddagi sisse egga wälja enam ei pease; ja teie lähete naise ja lastega, ello ning warraga ühestükkiis ukka. Kuüninga wõlli eest ei pease teie pöggene ma; sepärrast on kõige targem nõu: tulge hääl kombel kohto ette. — Kawwalust ei olle teil, Jumal tänatud! pudu; teie sate ennast sest wõrgutusest lahti peastma, nõnda kui enne sedda suremast limbutusest peastite ja oma waenlased äbbi sisse saatsite. — Reinowadder ütles: „armas lellepöeg, teie nõu on lidowäärt. Julgest rahhan ma tulla õiguse otsust nõudma, ja lodan, et kuüningas mulle armo saab näitama; teina teab, mis suurt kasso ma teinale sadan, agga ta teab ka, ludda teised issandad mind sellepärrast wihtawad. Ei wõiks miinota kuüninga aujarg üllesseista! Ja kui olleksin kümmekord rohkemine elsinud, siiski tean, et kui teina silma watan ja teinaga saan rätima, siis lõppeb ta wihta otsego

lewadine luini päwa paistel! Kuüningal kü paljo sullasid ning nõuandjaid, agga tarla meelt ja nõu ei olle paljo kellegilt leida. Kus ial tarla nõu pudub, peab Reinowadder neid juhtima; muido on sure issandade koggodus üks juhiwitsata waner. Mitto wihtab mind selle õnne pärrast, mõni jälle mu asja pärrast, ja üks toffin mo suremaid wihtamehhi on praego kuüninga jures koos, kes mulle surma on wandunud. Kuis sudan ütsipäinis ulga wasto seista? Sepärrast kartsin tännini tulle. Agga siiski lähhen ennemine asja kohto ees selletama, kui et sest miinona naise ning lastele middagi kahjo wõiks sündida. Armas Ermelina, kallis loomale!“ — ütles Reinowadder oma abbasale — „kandte truieste oolt laste eest, ja wadake et kurniwissates teine teist kailaga pähhe ei pudu! Kõige enamist pallun teid norema pojakese Reino järrel wadata; teinal on teinad ambad suus ja iggapiddi issa: kuüninga ning kombes, lodan temmast ülskord mehhe sawad; ja siin on mo pöeg Rossel, weike wörruke, sedda nisama armsaks pean! Ta oskab auduma linno alt muinad warrastada, et lind sedda tähhele ei pahie. Tehke lastele iggapiddi meele hääd ja kaitsege neid kahjo eest! taggasi tullest tassun teile lõik waewa ning oolekandmise kätte.“ Seddawisi nait manitsedes jättis Reinowadder jummalaga ja töttas Ermabemega miinema.

Teed käies ütles Reinowadder määrale: „Mo kallis lellepöeg ja sõbber! pean teile tunnistama, mis